

Arrest

nr. 113 913 van 18 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard alsook van de beslissing van 18 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2011 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 21 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 74 045 van 27 januari 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoeker en weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

Op 9 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, wordt bij 's Raads arrest nr. 80 581 van 2 mei 2012 verworpen.

Op 8 november 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 14 december 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 januari 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

J(...), A(...)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Gardiz op (...)

en J(...) K(...) geboren op (...)

en J(...) S(...) geboren op (...)

en J(...) A(...) geboren op (...)

en J(...) S(...) geboren op (...)

en J(...) K(...) geboren op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.12.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven óf fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81*85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O.t. Italië, nr, 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van

dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die, een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 197, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 18 december 2012 treft de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing. Ook deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 januari 2013. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

J(...), A(...) geboren te Gardiz op (...), nationaliteit Afghanistan

En minderjarige kinderen J(...) A(...) geboren op (...), J(...) S(...) geboren op (...), J(...) K(...) geboren op (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid – ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1 In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet ontvankelijkheid op, in de mate dat de vordering gericht is tegen het op 18 december 2012 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten:

“Exceptie van gebrek aan belang.

Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre gericht is tegen het hem op 08.01.2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijnen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijnen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoeker reeds op 09.02.2012 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit bevel aangevochten, doch verzoekers beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 80 581 dd. 02.05.2012, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoeker evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang."

3.2 Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoeker zich, wat deze exceptie betreft, te gedragen naar de wijsheid van de Raad. In het verzoekschrift wordt het belang, specifiek wat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, niet toegelicht.

3.3 De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een

nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker op 9 februari 2012 een bevel werd afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 *quinquies*). Tegen dit bevel werd door de verzoeker bij de Raad een beroep ingesteld, doch de Raad heeft dit beroep bij arrest nr. 80 581 van 2 mei 2012 verworpen. Er zijn de Raad geen gegevens bekend omtrent een eventueel cassatieberoep bij de Raad van State.

Het op 9 februari 2012 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve definitief en uitvoerbaar. De vaststelling, zowel in het huidige als in het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoeker zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, wordt door de verzoeker niet betwist. Bovendien blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de gegevens door de verzoeker medegedeeld dat hij het Schengengrondgebied heeft verlaten, zoals hem werd opgelegd middels het op 9 februari 2012 getroffen bevel. Het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2012 is dan ook nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig zodat het ten allen tijde ten uitvoer kan worden gelegd.

De eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan in deze omstandigheden dan ook niet verhinderen dat de verzoeker gezien het definitieve en uitvoerbare bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2012 ten allen tijde van het grondgebied kan worden verwijderd. Er blijkt derhalve niet en de verzoeker toont niet aan dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

Hoewel geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling erin voorziet dat het belang in het verzoekschrift wordt toegelicht, mag anderzijds van de verzoekende partij wel worden verwacht dat zij de twijfel omtrent het belang wegneemt wanneer het belang in de nota met opmerkingen wordt betwist. Hoewel ter terechtzitting nadrukkelijk wordt gevraagd om toe te lichten of de verzoeker nog belang heeft bij zijn beroep in het licht van de in de nota opgeworpen exceptie, beperkt de verzoekende partij zich ertoe te verwijzen naar de wijsheid van de Raad. De verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een daadwerkelijk belang heeft bij de vordering tot schorsing en nietigverklaring in de mate dat deze betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing (*cf.* RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift twee middelen aanvoert die specifiek gericht zijn tegen het thans bestreden bevel van 18 december 2012. In zijn betoog werpt de verzoeker onder meer de schending op van de artikelen 8 *juncto* 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM (hierna: het EVRM) en van artikel 9 van het EVRM. Hij verschafft hierbij de volgende toelichting: *“De moeder, echtgenote en de kinderen van de verzoeker verblijven momenteel in het kader van een asielaanvraag in België. Het spreekt voor zich dat de uitdrijving van verzoeker strijdig is met de eerbiediging van het gezins- en familieleven.”*

De Raad merkt op dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Echter wordt opgemerkt dat de in het verzoekschrift opgenomen schending van de artikelen 8 *juncto* artikel 12 en 9 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze is aangevoerd.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De verzoeker laat *in casu* na om uiteen te zetten op welke de wijze de tweede bestreden beslissing de desbetreffende artikelen 2, 8 en 9 van het EVRM zou schenden. Hij beperkt er zich enerzijds toe te stellen dat er een familie- en gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM omdat hij een moeder, echtgenote en kinderen heeft die in België verblijven en anderzijds louter te poneren dat het voor zich spreekt dat de 'uitdrijving' van de verzoeker strijdig is met de eerbiediging van het gezins- en familieleven. De Raad merkt op dat de verzoeker, door in essentie te stellen dat artikel 8 van het EVRM in deze van toepassing is, niet concreet aantoont dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de genoemde verdragsrechtelijke bepaling(en) schendt. Het loutere bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM impliceert nog niet dat de beslissing waarbij de verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten, beslissing die overigens geenszins een gedwongen verwijderingsmaatregel uitmaakt, dit gezinsleven meteen schendt. De loutere bewering dat het bevel in strijd is met de eerbiediging van het gezins- en familieleven volstaat uiteraard al evenmin. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker nalaat een voldoende duidelijke omschrijving te geven over de wijze waarop de tweede bestreden beslissing de genoemde verdragsartikelen schendt.

Bijgevolg doet het betoog van de verzoeker geen afbreuk aan de hoger vastgestelde gebrek aan het wettelijk vereiste belang bij het beroep in de mate dat het gericht is tegen het op 18 december 2012 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond. De overige schendingen die tegen de tweede bestreden beslissing worden aangevoerd, dienen gelet op de onontvankelijkheid van het beroep ter zake, niet onderzocht te worden.

4. Over de bevoegdheid van de Raad

In petitum van het verzoekschrift vordert de verzoeker dat de Raad *"opnieuw wijzende de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 6.11.2012 namens verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren"*.

Deze vraag komt erop neer dat de Raad de eerste bestreden beslissing zou hervormen.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet:

"§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° de in artikel 57/6/2 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

In voorliggend geschil treedt de Raad op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de eerste bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad beschikt te dezen dan ook niet over de bevoegdheid om de eerste bestreden beslissing te hervormen.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

5. Onderzoek van het beroep – ten aanzien van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

5.1 In een eerste en enig middel tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter, §3, 4° en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“DE TEKSTEN

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

"Art. 1: Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: -Bestuurshandeling:

De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; -Bestuur:

De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

-Bestuurde:

Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980

"De administratieve beslissingen zijn met redenen omkleed. (...)

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."

DOORDAT de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.12.2012 het volgende schrijft:

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.12.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn (...) artikel 3 van het EVKM niet geschonden is aïs de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (...).

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. (...)

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld (...). "

TERWIJL deze motivering naar de mening van verzoeker niet overeenstemt met de beoordeling van zijn eigen behandelende arts, (stuk 4).

Uit het dossier blijkt dat verzoeker samen met zijn gezin het land is moeten ontvluchten omwille van bedreigingen, ed.

Er werd een duidelijk recent standaard medisch getuigschrift aan het verzoek gehecht, waarin de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling werd vermeld, zoals bij wet vereist.

Het gaat niet op te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van de wet van 15.12.1980. Dit gaat volledig in tegen de voorgelegde stukken. Verzoeker verwijst in die zin naar de verslagen van de neuropsychiater DR. L(...). Verzoeker is dan ook van mening dat zijn aanvraag om onterechte redenen onontvankelijk werd verklaard. Men heeft overduidelijk niet met alle elementen rekening gehouden.”

5.2 De Raad merkt op dat de verzoeker de uiteenzetting van zijn middel aanvangt met het louter citeren van de door hem aangevoerde wetsartikelen en een louter rechtstheoretisch betoog inzake de materiële motiveringsplicht. Vervolgens citeert hij de kernmotieven van de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker zich wat de aangevoerde schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet beperkt tot loutere citaten, zonder deze schendingen echter in concreto op de bestreden beslissing te betrekken. Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker meent dat zijn verblijfsaanvraag ten onrechte werd afgewezen aangezien de beoordeling niet zou overeenstemmen met de attesten van zijn behandelend geneesheer. Uit dit betoog kan niet worden opgemaakt op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 1, 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht behelzen, zou schenden. Bij gebrek aan nadere toelichting ter zake, moet de Raad vaststellen dat het middel op dit punt onontvankelijk is. De Raad zal het betoog ter ondersteuning van het middel onderzoeken in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Waar de verzoeker betoogt dat de verblijfsaanvraag onterecht onontvankelijk werd verklaard, doelt hij immers in wezen op de laatst genoemde schendingen.

In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, is het middel onontvankelijk.

5.3 De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt en in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Tevens dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van de haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

5.4 De Raad stelt vast dat de verzoeker verwijst naar een aantal medische attesten die als bijlage 4 bij het verzoekschrift worden gevoegd. Hij verwijst tevens naar “de verslagen van de neuropsychiater DR. L(...)”. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker als bijlage 3 tevens twee verslagen van Dr. L(...)bijvoegt.

Bij nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat slechts twee van de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten ook daadwerkelijk aan de diensten van de verweerder werden overgemaakt in het kader van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De overige attesten betreffen een attest van Dr. V. dd. 8 januari 2013, 2 attesten van Dr. L. dd. 16 januari 2013, een attest van Dr. L. dd. 15 januari 2013 en een attest van Dr. L. dd. 21 januari 2013. Gelet op de datum van deze attesten, konden zij onmogelijk in het bezit zijn van de verweerder op het ogenblik dat hij op 4 december 2012 de eerste bestreden beslissing nam.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de bewijslast met betrekking tot de medische problematiek op de aanvrager rust. Het komt immers aan de aanvrager toe om alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Gelet op het bepaalde in artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en gelet op de bewijslast die ter zake bij de aanvrager rust, kan de verzoeker dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder diende rekening te houden met de thans voor het eerst naar voor gebrachte medische attesten die dateren van ná het nemen van de eerste bestreden beslissing. De Raad benadrukt hierbij tevens dat hij zich bij het uitoefenen van zijn wettigheidstoezicht dient te stellen op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen en dat enkel die elementen kunnen in rekening worden genomen die op dat moment aan de verweerder ter kennis lagen. Indien de Raad bij zijn wettigheidstoetsing elementen in rekening zou nemen waarover de verweerder niet kon beschikken, zou hij zijn bevoegdheid overschrijden.

In de mate dat de verzoeker aan de Raad zou vragen om over te gaan tot een inhoudelijke beoordeling van de voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten, dient erop te worden gewezen dat de Raad in het kader van het onderhavige annulatieberoep niet de bevoegdheid heeft om zich hierover uit te spreken (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad treedt niet op als rechter in hoger beroep en kan niet in de plaats van het bestuur oordelen of aan de verzoeker op grond van deze nieuwe medische stukken al dan niet een verblijfsmachtiging kan worden toegekend. In die mate werd de vordering van de verzoeker reeds onder punt 4 afgewezen.

Voor het overige, wat de attesten van 7 maart 2012 en 7 november 2012 betreft, geeft de verzoeker met de summiere uiteenzetting die hij naar voor brengt, hoogstens te kennen dat hij het niet eens is met de beoordeling van zijn medische problematiek. Hij beperkt zich tot de loutere verwijzing naar de genoemde attesten en laat daarnaast enkel weten dat hij van oordeel is dat de beoordeling van de verweerder niet met deze attesten overeenstemt. De verzoeker toont echter op geen enkele wijze *in concreto* een kennelijk onredelijk handelen of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier aan. De Raad merkt op dat het niet volstaat te verwijzen naar het in het kader van de kwestieuze aanvraag voorgelegde medische attesten en daarbij louter te beweren dat de beoordeling van de verweerder onterecht is. De verzoeker duidt zelfs niet aan welke elementen uit de door hem naar voor gebrachte medische attesten verkeerd zouden zijn beoordeeld. De verzoeker blijft uiterst vaag en het komt niet aan de Raad toe om in de plaats van de verzoeker het middel te onderbouwen met concrete elementen. Er dient te worden opgemerkt dat een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet veelal, zo niet steeds, zal zijn gebaseerd op het oordeel van een ambtenaar-geneesheer die datgene wat de aanvrager tracht aan te tonen in zijn aanvraag en de daarbij gevoegde stukken op een andere manier inhoudelijk beoordeelt (*cf.* RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). Het louter oneens zijn met de eerste bestreden beslissing op zich, zonder dat dit standpunt wordt ondersteund met concrete gegevens, kan dan ook niet leiden tot het aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht. Op deze manier weerlegt de verzoeker geenszins het oordeel van de verweerder, zoals tot uiting gebracht in het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 14 december 2012 dat samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis werd gebracht en waarvan de conclusies in de bestreden beslissing worden hernomen, dat de verzoeker kennelijk niet leidt aan een aandoening die en directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit nu “*de beschreven psychische problematiek en de diabetes type 2 actueel geen reëel risico in[houden] voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene*”. symptomatologie geenszins wijst op een levensbedreigende aandoening.

Waar de verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van bedreigingen, laat hij na aan te duiden in hoeverre deze beweringen verband houden met zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Dit betoog houdt dan ook geen verband met de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

Ook de loutere affirmatie dat “*overduidelijk niet met alle elementen rekening [werd] gehouden*” volstaat niet om de eerste bestreden beslissing te vitiëren. De verzoeker geeft immers niet aan met welke specifieke elementen uit het dossier geen rekening zou zijn gehouden. Hogerop werd reeds vastgesteld dat het de verweerder niet kan worden verweten dat hij geen rekening hield met medische stukken die dateren van na het nemen van de eerste bestreden beslissing. Uit de eerste bestreden beslissing, en meer bepaald uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 14 december 2012 waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat de overige attesten wel degelijk in rekening werden genomen. Het betreffen immers bijlagen aan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dd. 7 november 2011 en in het advies van de ambtenaar-geneesheer worden deze bijlagen uitdrukkelijk in rekening genomen bij de beoordeling van de medische problematiek van de verzoeker. Weliswaar vermeldt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies een standaard medisch getuigschrift van 17 november 2011, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze vermelding duidelijk een materiële vergissing betreft nu de datum op het standaard medisch getuigschrift niet goed leesbaar is gezien de handtekening van de arts door de datum heen is aangebracht, waardoor deze datum verkeerdelijk als “17” in plaats van “7” kan worden gelezen.

In zoverre de verzoeker met zijn uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, merkt de Raad nogmaals op dat hij wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad kan zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in de plaats stellen van de beoordeling gemaakt in de eerste bestreden beslissing. Het komt aan de Raad niet toe om zich in de plaats van de ambtenaar-geneesheer te stellen en de aan de verweerder voorgelegde medische verslagen opnieuw te gaan beoordelen. De Raad dient na te gaan of de arts-adviseur in zijn advies rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische attesten en of hij dit ook betrokken heeft in zijn advies. *In casu* blijkt dit het geval te zijn.

Samenvattend kan dan ook worden vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op

kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris destijds beschikte.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, worden niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is dienvolgens, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

6. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Waar het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het niet ontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE